

[Gammelgaard]

forstærkende udvikling, men vi har så sandelig nogle store renteudgifter at kæmpe med.

Hvis vi prøver at se på udviklingen over for udlandet, kan vi konstatere, at når vi fortsat har underskud på den samlede betalingsbalance, så skyldes det ene og alene de renteudgifter, der er knyttet til vor udlandsgæld. Et simpelt regnestykke viser, at årsagen til det voksende underskud på betalingsbalancen, som prognosen taler om, alene er, at eksportoverskuddet på vare- og tjenestebalancen ikke kan følge med stigningen i renteudgifterne, som vokser uhyggelig hurtigt grundet rentes rente-effekten.

Man kan således – men det glemte hr. Svend Auken desværre – takke tidligere tiders regeringer for, at udlandsgælden er vokset til sådanne højder, at renteudgifterne er blevet den helt dominerende post på betalingsbalancen. Det er derfor, jeg siger, at den økonomiske gældsætning i 1970'erne har været så stor, at renterne stadig gør det svært at vende udviklingen. Også internationalt har der været urolige forhold i mange år både sikkerhedsmæssigt og økonomisk.

Der er sandelig god brug for, at et bredt flertal i folketinget kan arbejde sammen om nogle af de største problemer i dansk politik. Derfor er vi bedrøvede over, at socialdemokratiet stadig ikke vil stemme for finanslovsforslaget. Jeg skal ikke yderligere rippe op i, hvilke forklaringer der blev givet på, at man i december ville stemme imod, heller ikke i, hvordan vælgerne bedømte partiets beslutning. Vi er jo ikke i valgkamp mere, selv om man kunne tro det, når man læser socialdemokratiets betænkning bidrag til finanslovsforslaget. Jeg skal ikke citere fra denne betænkning. Det er trist læsning, og jeg er sikker på, at mange i den socialdemokratiske gruppe, hvis jeg læste den op, ville synes lige så ilde om dens tonefald, som jeg gør.

Jeg skal derfor nøjes med at sige, at regeringen har god samvittighed. Regeringen lagde nogle gode tilbud på bordet. Der skulle være rigeligt i dem til at motivere socialdemokratiet til at stemme for finanslovsforslaget, som så mange socialdemokrater, også ude i landet, ønsker det. Når socialdemokratiet derfor siger, at regeringen fra første færd har forhandlet uden vilje til et resultat, er det en horribel påstand, som jeg hermed tilbageviser. Hvornår har man sidst set en regering, der vandt valget, komme med yderligere til-

bud til en opposition, der tabte valget? Det er da vist mere, end selv hr. Svend Auken kunne have tænkt sig.

Hvis vi prøver at se på den konkrete indsats mod ungdomsarbejdsløsheden, som regeringen ikke alene har lagt op til, men nu altså også gennemfører, så er der sandelig grund til at udtrykke tilfredshed.

Det fremgår, at der i alt bliver tale om 16.300 nye uddannelsespladser til de unge i år. Det er et meget stort tal, og de skabes altså gennem en helt ekstraordinær indsats på en række områder. Det drejer sig både om ungdomsuddannelser og teknikeruddannelser, om de videregående uddannelser og om erhvervsintroducerende kurser, om omskolingstilbud, statslige lære- og praktikpladser, og man kommer også med en lære- og praktikpladsgaranti. I det hele taget er det interessant, at når vi ser på, hvad dette egentlig koster, altså regeringens program, ser vi, at det koster 500 mill. kr. Det socialdemokratiske program til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, som vi har set det i dag, koster godt 550 mill. kr. Der er altså ikke nogen særlig forskel på dette område, det gør jeg hr. Svend Auken opmærksom på. Det fremgik ikke af hr. Svend Aukens tale.

Situationen var jo den, at regeringen kunne have fået finanslovsforslaget igennem, selv om socialdemokratiet igen stemte imod. Det ønskede den ikke. Den ønskede at få skabt et bedre klima omkring det samarbejdende folkestyre. Naturligvis ikke ved fuldstændig at bøje sig for socialdemokratiets valgkrav, som førte til nederlag, men ved straks at lægge nogle ting på bordet, som socialdemokratiet havde efterlyst, først og fremmest nye midler imod ungdomsarbejdsløsheden. Det er trist, også for de mange unge, at vi ikke fik forlig herom allerede før finanslovens vedtagelse, men det er endnu mere trist, at vi ikke fik en normal behandling af finanslovsforslaget med et bredt flertal, for der var virkelig grund til det, og så var vi med et snuptag kommet væk fra det dårlige klima, der fulgte af afstemningen i december.

Man skal jo se de lyse sider, og jeg vil da gerne udtrykke glæde over, at socialdemokratiet i hvert fald denne gang ikke vil stemme imod finanslovsforslaget. Man vil ikke fremtvinge et valg, siger man. Det kan man vist heller ikke mere. Men i hvert fald er det jo en forbedring fra december, da man frem-